

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Daring to Dream

Nora Roberts

Copyright © 1996 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îndrăznește să visezi

Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Îndrăznește să visezi / Nora Roberts

trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4545-6

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA
ROBERTS

îndrăznește
să visezi

Traducere din limba engleză
ANA DRAGOMIRESCU

LITERA®
2019

Capitolul 1

La optsprezece ani, Margo știa exact ce voia. Își dorea același lucru ca la doisprezece ani. Totul. Dar acum hotărâse cum urma să îl obțină. Avea să se bazeze pe înfățișarea ei, cel mai mare și poate singurul talent în ceea ce o privea. Se gândise că putea să joace sau măcar să învețe actoria. Trebuia să fie mai ușoară decât algebra, literatura engleză sau oricare dintre materiile scurtoase de la școală. Oricum, într-un fel sau altul, urma să devină vedetă. Și avea să reușească pe cont propriu.

Luase această decizie cu o noapte înainte. Cu o noapte înainte de nunta Laurei. Oare era o dovadă de egoism din partea ei să fie atât de tristă că Laura se mărita?

Fusese aproape la fel de tristă vara trecută, când domnul și doamna T. plecaseră împreună cu Laura, Josh și Kate în Europa pentru o lună întreagă. Ea rămăsese acasă, pentru că mama ei îi refuzase pe soții Templeton, care se oferiseră s-o ia cu ei. Își amintea că își dorise cu disperare să meargă, însă nici rugămintele ei, nici ale Laurei ori ale lui Kate n-o clintiseră pe Ann Sullivan.

– Nu-i de nasul tău să hoinărești prin Europa și să stai în hoteluri elegante, îi zisese mama. Familia Templeton a fost și așa destul de generoasă cu tine, dar nu trebuie să te aștepti la mai mult.

Așa că rămăsese acasă și își câștigase traiul, cum spunea mama ei, ștergând praful, lustruind și învățând cum să îngrijească de o casă. Și se simțise mizerabil. Dar asta n-o transformase într-o persoană egoistă, își zise ea. Nu se punea problema că nu și-ar fi dorit ca Laura și Kate

să se distreze de minune. Pur și simplu doar tânjise să fie împreună cu ele.

Și nicidecum nu trăgea speranțe ca mariajul Laurei să nu fie superb. Ideea era că nu suporta să o piardă. Oare asta o făcea egoistă? Nădăjduia că nu, pentru că nefericirea ei nu era legată doar de ea, ci și de Laura. O necăjea gândul că prietena ei se lega de un bărbat și de o căsnicie înainte de a-și fi dat ocazia să trăiască.

O, Dumnezeu, Margo își dorea să trăiască!

Așa că își făcuse deja bagajele. Imediat ce Laura avea să plece în luna de miere, ea intenționa să pornească spre Hollywood.

Avea să-i fie dor de casa Templeton, de domnul și de doamna T. și, of, avea să-i fie dor de Kate și de Laura, ba chiar și de Josh. Avea să-i fie dor de mama ei, deși știa că urmau să aibă loc niște discuții urâte între ele chiar înainte ca ușa să se închidă. Deja se certaseră de multe ori.

Facultatea era acum mărunț discordiei între ele. Facultatea și refuzul neclintit al lui Margo de a-și continua studiile. Știa că ar fi murit dacă și-ar fi petrecut încă patru ani printre cărți și în săli de curs. Și la ce îi mai trebuia o facultate când deja hotărâse cum urma să-și ducă viața și să-și câștige averea?

Acum, mama ei era prea ocupată pentru a avea timp să se mai certe cu ea. Ca administrator al casei, Ann Sullivan era cu gândul la petrecerea de nuntă. Cununia urma să aibă loc la biserică, apoi toate limuzinele aveau să se înșire pe Autostrada 1, ca niște uriașe bărci albe, sclipitoare, și să urce dealul către casa Templeton.

Locuința arăta deja perfect, dar își închipuia că mama ei era plecată pe undeva să se lupte cu florarul din pricina ornamentelor. Totul trebuia să fie mai mult decât perfect pentru nunta Laurei. Știa cât de mult o iubea mama ei pe viitoarea mireasă, și nu o deranja defel acest lucru. Pe Margo o deranja însă faptul că mama ei își dorea ca ea să-i semene Laurei. Cu nici un chip nu vedea posibil așa ceva. Și nici nu voia să-i semene.

Laura era caldă, dulce, perfectă. Margo știa că nu avea nimic din toate astea. Laura nu se certa niciodată cu mama ei, în vreme ce Margo și Ann săreau una la alta ca două pisici furioase. Dar, la urma urmei, viața Laurei era deja lină și așezată. Ea nu trebuia să-și facă niciodată griji în privința casei sau a locurilor pe care le va vizita. Deja

văzuse Europa, nu-i așa? Putea să locuiască pentru totdeauna în casa Templeton, dacă asta alegea. Iar dacă își dorea să lucreze, hotelurile Templeton îi stăteau la dispoziție, n-avea decât să aleagă orașul.

Margo nu-i semăna nici lui Kate cea studioasă și ambițioasă. Ea nu urma să plece glonț spre Harvard peste doar câteva săptămâni pentru a munci să obțină o diplomă, astfel încât să poată ține registre contabile și să poată citi legislație fiscală. Dumnezeu, ce plictiseală! Dar așa era Kate, care prefera să citească *Wall Street Journal*, în loc să studieze intens fotografiile strălucitoare din *Vogue*, care era încântată să discute ore în șir cu domnul T. despre dobânzi și creșteri de capital.

Nu, oricât le-ar fi iubit, Margo nu își dorea să fie precum Kate sau Laura. Își dorea să fie doar Margo Sullivan.

Și avea de gând să se simtă bine în pielea ei. Într-o bună zi o să aibă o casă la fel de frumoasă ca a familiei Templeton, își spunea în timp ce cobora încet scara principală, trecându-și mâna peste balustrada lăcuită din mahon.

Treptele se curbau într-un șir lung, grațios, iar deasupra lor, asemenea unei explozii solare, atârna un sclipitor candelabru Waterford. De câte ori nu-l văzuse aruncând o lumină fermecătoare asupra dalurilor lucioase de marmură din foaier, colorate în alb și albastru păun, sau scânteind elegant peste capetele eleganților musafiri care veneau la minunatele petreceri, deja faimoase, organizate de familia Templeton?

Își amintea că în astfel de ocazii, în casă răsunau mereu râsetele și muzica, fie că oaspeții erau așezați formal în jurul mesei lungi și elegante din salon, sub candelabrele gemene, fie că se plimbau în voie prin încăperi, sporovăind în vreme ce sorbeau șampanie, sau stăteau cuibăriți pe câte o canapea cu două locuri.

Într-o zi avea să organizeze și ea petreceri minunate, și spera să fie o gazdă la fel de ospitalieră și de amuzantă ca doamna T. Oare asemenea calități se moștenesc prin sânge, se întreba ea, ori pot fi deprinse? Dacă pot fi învățate, atunci avea să le învețe.

Mama ei o învățase cum să aranjeze florile exact așa, în felul în care acei sclipitori trandafiri albi cu coadă lungă, puși într-o vază, impodobeau masa Pembroke din foaier. Iată-i cum se reflectă în oglindă!, gândi ea. Înalți și puri, cu țepii lor verzi.

Acestea sunt detaliile care desăvârșesc o casă, își reaminti Margo. Flori și vase frumoase, sfeșnice și lemn lustruit cu drag. Mirosurile, felul în care lumina se strecoară prin ferestre, ticăitul enormelor ceasuri vechi. Pe toate și le va aminti când va fi departe. Nu doar arcadele care îngăduiau trecerea lină dintr-o cameră în alta sau superbele modele complexe ale mozaicului din jurul ușii înalte și largi de la intrare. Își va aminti aromele ce pluteau în biblioteca domnului T. după ce acesta își aprindea un trabuc și felul în care răsuna încăperea atunci când el râdea.

Își va aminti serile de iarnă în care ea, Laura și Kate se cuibăreau pe covorașul din fața șemineului aflat în salon, sclipirile bogate ale căminului din lazurit, senzația de căldură în obraji, chicotelile lui Kate atunci când câștiga un joc.

Își închipui miresmele din sufrageria doamnei T. Pudre, parfumi și ceară de lumânări. Și felul în care doamna T. zâmbea atunci când Margo intra ca să discute cu ea. Întotdeauna putuse vorbi cu doamna T.

Propria ei cameră. Faptul că soții Templeton o lăsaseră să-și aleagă noul tapet atunci când împlinise șaisprezece ani. Până și mama ei zâmbise și îi aprobase preferința pentru un fundal verde, presărat cu crini albi, de efect. Orele pe care și le petrecuse în acea cameră, singură sau împreună cu Laura și Kate. Vorbind, vorbind, vorbind. Făcând planuri. Visând.

Oare făcea ce trebuie? se întrebă cu o tresărire de panică. Oare se va îndura să lase în urmă toate lucrurile și toți oamenii pe care îi cunoștea și îi iubea?

– Iar pozezi, ducesă?

Josh păși în foaier. Încă nu se îmbrăcase pentru nuntă, și purta o pereche de pantaloni sport și o cămașă din bumbac. La cei douăzeci și doi de ani ai lui hainele îi stăteau bine, iar perioada petrecută la Harvard îi priise.

Margo se gândi dezgustată că lui i-ar fi stat bine și într-o cutie de carton. Încă era băiatul de aur, deși chipul lui își pierduse din inocențele trăsături copilărești. Avea o figură șireată, ochii cenușii ai tatălui său și buzele adorabile ale mamei. Părul i se întunecase, căpătând

nuanța bronzului, iar o zvâcnire finală din ultimul an de liceu îl făcuse să atingă înălțimea de un metru optzeci și cinci.

Margo își dorea să fi fost urât. Își dorea ca aspectul fizic să nu conteze. Își dorea ca el s-o privească, măcar o dată, ca pe ceva mai mult decât o simplă bătaie de cap.

– Mă gândeam, îi răspunse ea, dar rămase acolo unde se afla, pe trepte, cu o mână sprijinită lejer de balustradă.

Știa că nu arătase nicicând mai bine. Rochia de domnișoară de onoare era cea mai încântătoare creație pe care o avusese vreodată. De aceea se îmbrăcase devreme, pentru a se bucura de ea cât mai mult cu putință.

Laura alesese albastrul văratic pentru a se asorta cu ochii lui Margo, iar mătasea era fragilă și fluidă ca apa. Fusta lungă îi sublinia silueta voluptuoasă, iar mânecile lungi și transparente îi scoteau în evidență pielea fină, de culoarea fildeșului.

– Te grăbești, nu-i așa?

Josh rosti repede cuvintele, căci ori de câte ori se uita la ea, simțea imboldul dorinței trupești ca pe un pumn de foc în stomac. Trebuia să fie vorba doar despre dorință, deoarece e mai ușor de suportat.

– Nunta începe abia peste două ore.

– Cam atât ne va lua s-o aranjăm pe Laura. Am lăsat-o cu doamna T. M-am gândi că au... mă rog, că au nevoie să rămână singure un minut sau două.

– Iar plâng?

– Mamele plâng la nunțile fiicelor pentru că știu în ce se bagă.

Băiatul rânji și îi întinse o mână.

– Tu ai fi o mireasă interesantă, ducesă.

Margo îl luă de mână. Degetele li se împletiseră de sute de ori de-a lungul anilor petrecuți împreună. Momentul acesta nu era cu nimic diferit.

– E un compliment?

– O observație.

O conduse în salon, acolo unde sfeșnice de argint susțineau lumânări subțiri de culoare albă și unde erau așezate somptuoase aranjamente florale. Iasomie, trandafiri, gardenii. Numai alb pe alb

și miresme îmbătătoare în camera în care soarele se strecura prin ferestre înalte, arcuite.

Pe polița căminului stăteau înșirate fotografiile înrămate în argint. Margo era și ea acolo, acceptată ca membru al familiei. Pe pian ședea fructiera Waterford, pe care își cheltuisese cu nesăbuiță economiile cu ocazia celei de-a douăzeci și cincea aniversări a căsătoriei soților Templeton.

Încercă să observe totul, fiecare amănunt. Culorile blânde ale covorului Aubusson, sculpturile delicate de pe picioarele scaunelor din epoca reginei Ana, incrustațiile complicate de pe dulapul pentru discuri cu muzică.

– E atât de frumos, murmură ea.

– Hmm?

Josh era ocupat să scoată staniolul de pe o sticlă de șampanie pe care o șterpeliase din bucătărie.

– Casa. E atât de frumoasă.

– Annie s-a întrecut pe sine, zise el, referindu-se la mama lui Margo. Ar trebui să fie o nuntă dată naibii.

Tonul din vocea tânărului îi atrase din nou privirea spre el. Îi cunoștea atât de bine fiecare inflexiune, fiecare nuanță din glas.

– Nu-l plăci pe Peter.

Josh ridică din umeri, apoi destupă sticla cu o apăsare pricepută a degetului mare.

– Nu eu mă căsătoresc cu Ridgeway, ci Laura.

Margo îi zâmbi larg.

– Eu nu pot să-l sufăr. Un mucos ursuz și arrogant.

Tânărul îi întoarse zâmbetul, simțindu-se din nou în largul lui.

– De obicei avem aceleași păreri despre oameni, chiar dacă există puține alte lucruri asupra cărora să cădem de acord.

Deși știa că detesta gestul, Margo îl bătu pe obraz.

– Probabil c-am fi de acord în mai multe privințe dacă nu ți-ar plăcea atât de mult să te iei de mine.

– Tocmai asta-i treaba mea – să mă iau de tine.

Josh o prinse de încheietură, săcâind-o.

– Te-ai simți neglițată dacă n-aș face-o.

– Ai un comportament și mai revoltător acum, de când ai diplomă de Harvard.

Margo luă un pahar.

– Măcar prefă-te că ești un gentilom. Toarnă-mi și mie puțin.

Când el o privi lung, Margo își dădu ochii peste cap.

– Pentru Dumnezeu, Josh, am optsprezece ani! Dacă Laura e destul de matură încât să se mărite cu ticălosul ăla, atunci și eu sunt destul de matură să beau un pahar de șampanie.

– Doar unul, spuse el, grijuliu ca un frate mai mare. N-am chef să te văd mai târziu clătînându-te în drum spre altar.

Tânărul observă cu o senzație de frustrare amuzată că Margo arăta de parcă s-ar fi născut cu un pahar de șampanie în mână. Și cu un bărbat la picioare.

– Presupun c-ar trebui să bem în cinstea mirilor.

Ea își țuguie buzele în vreme ce studia bulele care se înălțau cu atâta ușurință în pahar.

– Dar mi-e teamă c-o să mă înec, și n-aș vrea să risipesc băutura.

Se crispă și lăsă paharul în jos.

– E o replică a dracului de răutăcioasă. Detest să fiu răutăcioasă, dar se pare că nu mă pot abține.

– Nu e răutăcioasă, e sinceră.

El ridică dintr-un umăr.

– Am putea foarte bine să fim răi și sinceri împreună. Pentru Laura, atunci. Sper din suflet că știe ce face.

– Îl iubește, răspunse Margo sorbind din șampanie, hotărâtă că aceasta avea să fie băutura ei emblematică. Dumnezeu știe de ce, sau ce-o determină să-l ia de bărbat dacă vrea doar să se culce cu el.

– Frumos spus.

– Păi, fii realist! spuse, îndreptându-se spre ușa care dădea în grădină și oftând. Sexul e un motiv stupid pentru o căsătorie. Adevărul e că nu mă pot gândi la nici un motiv bun. Desigur, Laura nu se mărită cu Peter doar pentru sex.

Nerăbdătoare, bătu cu degetele în pahar, ascultându-i clinchetul.

– E prea romantică. El e mai bătrân, mai experimentat, fermecător – dacă îți place genul. Și, bineînțeles, e implicat în afaceri, așa că se poate strecura direct în inima imperiului Templeton și domni de aici,

pentru ca ea să poată sta acasă sau să-și găsească ceva de făcut prin apropiere. Probabil că, în ceea ce-o privește, este soluția ideală.

- Să nu începi să plângi.
- N-o să plâng, nu cu adevărat.

Dar o alina mâna pe care Josh i-o pusese pe umăr, așa că se sprijini de el.

- Doar că o să-mi fie tare dor de ea.
- O să se întoarcă peste o lună.
- Eu n-o să mai fiu aici.

Nu intenționase să dezvăluie nimănui secretul, în orice caz nu lui, așa că se întoarse repede spre el.

- Să nu povestești nimănui! Trebuie să anunț eu însămi lumea.
- Ce să anunți?

Lui Josh nu-i plăcea strânsoarea pe care o simțea în stomac.

- Unde dracu' pleci?
- În L.A. În noaptea asta.

La fel ca ea, tânărul căzu pe gânduri și clătină din cap.

- Ce nebunie mai e și asta, Margo?
- Nu-i o nebunie. M-am gândit mult.

Margo mai luă o gură de șampanie și se îndepărtă de Josh. Îi era mai ușor să vorbească limpede atunci când nu se putea sprijini de el.

- Trebuie să-mi încep viața. Nu pot rămâne aici o veșnicie.
- Facultatea...
- Nu e pentru mine.

Ochii i se aprinseră ca un foc albastru și rece în mijlocul unei vâl-vății. Voia să facă ceva și pentru ea. Și dacă asta era o dovadă de egoism, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, așa să fie.

- Facultatea e dorința mamei, nu a mea. În plus, nu mai pot locui aici așa, pur și simplu, numai pentru că sunt fiica menajerei.

- Nu fi ridicolă!

Putea alunga ideea asta ca pe o scamă rătăcită.

- Faci parte din familie.

Margo nu avea motive să-l contrazică, și totuși...

- Vreau să-mi încep viața, repetă ea cu încăpățănare. Tu ți-ai început-o pe a ta. Mergi la facultatea de drept, Kate a intrat la Harvard

cu un an mai devreme decât în mod normal, grație creierașului ei harnic. Laura se mărită.

Josh înțelegea acum, așa că îi zâmbi larg.

- Îți plângi de milă.

- Poate că da. Ce e în neregulă cu asta?

Margo își mai turnă șampanie în pahar, sfidându-l.

- De ce e așa un mare păcat să-ți plângi puțin de milă când toți cei dragi fac ceea ce-și doresc, iar tu, nu? Ei bine, o să fac și eu ceea ce-mi doresc.

- O să te duci în L.A. și mai ce?

- O să-mi iau o slujbă.

Sorbi iar din pahar, văzând viitorul, văzându-se pe sine, perfectă. Încadrată în lumina entuziasmului.

- O să fiu manechin. Chipul meu o să apară pe coperta tuturor revistelor importante.

Avea trăsăturile feței perfecte, gândi el. Și trupul. Erau criminale. Ucigător de splendide.

- Asta-i ambiția ta? o iscodi Josh, pe jumătate râzând. Să ți se facă poze?

Ea își ridică bărbia și îl sfredeli cu privirea.

- O să fiu bogată, celebră și fericită. Și o să reușesc pe cont propriu. Nu o să-mi plătească mami și tati existența. N-o să am un fond fiduciar comod pe care să mă bazez.

Ochii lui se îngustară periculos de mult.

- Nu face pe ticăloasa cu mine, Margo! Tu nu știi cum e să muncești, să îți asumi răspunderea, să mergi până la capăt.

- Oh, și tu știi? Niciodată n-a trebuit să-ți faci griji pentru altceva în afară de a pocni din degete, astfel încât un servitor să poată lustrui tava de argint pe care erai servit.

La fel de rănit pe cât era de insultat, Josh traversă încăperea către ea.

- Și tu ai mâncat aproape toată viața de pe aceeași nenorocită de tavă.

La auzul acestor vorbe, Margo se înroși, rușinându-se.

- O fi adevărat, dar de acum înainte o să-mi cumpăr singură tăvile.

- Cu ce?

Tânărul îi cuprinse fața cu degetele încordate.

– Cu frumusețea? Ducesă, străzile din L.A. gem de femei frumoase. O să te înfulece și o să te scuipe înaintea să-ți dai seama ce te-a lovit.

– Pe naiba!

Își eliberă capul dintr-o smucitură.

– Eu o să mă ocup cu înfulecatul, Joshua Conway Templeton. Și nimeni n-o să mă oprească.

– Ce-ar fi să ne faci tuturor o favoare și, măcar o dată în viață, să te gândești înainte de a sări în ceva din care va trebui să te scoatem? Este un moment al dracului de prost s-o iei razna în halul ăsta.

Își lăsă paharul jos, astfel încât să-și poată îndesa mâinile în buzunare.

– E ziua nunții Laurei, părinții mei sunt pe jumătate înnebuniți deoarece își fac griji că e prea tânără. Propria ta mamă aleargă de colo-colo, cu ochii roșii de plâns.

– N-o să-i stric nunta Laurei. O să aștept până după ce pleacă în luna de miere.

– Oh, e al naibii de politicoși din partea ta!

Se întoarse exasperat.

– Te-ai gândit la ce părere o să aibă Annie despre toată povestea asta?

Margo își mușcă tare buza de jos.

– Nu pot să fiu ce își dorește ea. De ce nu reușește nimeni să pricape lucrul ăsta?

– Cum crezi că o să se simtă părinții mei, știindu-te singură în L.A.?

– Nu o să mă faci să mă simt vinovată, murmură ea, simțindu-se exact așa. M-am hotărât.

– La dracu', Margo!

Josh îi înșfăcă brațele, dezechilibrând-o și făcând-o să se prăvălească peste el. Pantofii cu toc o aduceau la aceeași înălțime cu el, astfel încât se puteau privi drept în ochi.

Inima lui Margo bubuia dureros sub coaste. Credea, simțea că urma să se întâmple ceva. Chiar acolo. Chiar atunci.

– Josh.

Rosti cuvântul încet, cu vocea tremurătoare și aspră. Își înfipse degetele în umerii lui și își simți măruntaiele răscolite, tânjind.

Păcănitul grosolan de pe scări îi făcu pe amândoi să sară înapoi. Când ea reuși să-și recapete suflul, el o privea furios. Kate intră în cameră tropăind.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să port așa ceva. Mă simt ca o idioată. Fustele lungi și stupide nu sunt deloc practice, pur și simplu te împiedici în ele.

Kate încetă să mai tragă de eleganta rochie din mătase, încruntându-se la vederea lui Margo și Josh, care păreau a fi două pisici agere, gata să sară una la gâtul alteia.

– Voi doi chiar trebuie să vă certați acum? Eu trec printr-o criză. Margo, rochia asta așa trebuie să arate? Și dacă da, de ce? Aia e șampanie? Pot să iau și eu?

Privirea lui Josh rămase ațintită asupra lui Margo pentru încă o clipă tensionată.

– I-o duc sus Laurei.

– Vreau doar o gură înainte... Frate!

Kate, acum îmbufnată, îl urmări pe Josh cum ieșea cu pași mari din încăpere.

– Ce-i cu el?

– Ca de obicei. E un atotștiutor arrogant. Pur și simplu îl urăsc, zise Margo scrâșnind din dinți.

– Oh, păi, dacă asta-i tot, hai să vorbim despre mine. Ajutor!

Își desfăcu brațele.

– Kate.

Margo își apăsă tâmplele cu degetele, apoi oftă.

– Kate, arăți fabulos. Cu excepția tunsorii urâte.

– Ce vorbești?

Kate își trecu degetele prin tunsoarea nemilos de scurtă.

– Părul e partea cea mai bună. Abia dacă trebuie să-l pieptăn.

– Evident. Ei bine, oricum o să-l acoperim cu pălăria.

– Voiam să vorbim despre pălărie...

– O porți!

Margo își întinse instinctiv paharul de șampanie spre Kate, pentru a-l împărți cu ea.